

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku G. G.

przy uczestnictwie D. G. , L. G., A. K. , A. K. , T. K., K. G., G. R.

i Miasta stołecznego Warszawy

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt V Ca 3909/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Miasta Stołecznego Warszawy kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych oraz na rzecz uczestników K. G. i G. R. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca G. G. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie wydanego w dniu 17 października 2014 r. w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne powstałe na tle wykładni i zastosowania art. 172 k.c., art. 206 k.c., art. 336 k.c. oraz art. 339 k.c. Zagadnienia te zostały przedstawione w postaci dwu pytań: „czy pozostawanie przez posiadającego współwłaściciela w dobrych relacjach z pozostałymi współwłaścicielami i jednocześnie niewykazywanie przez pozostałych współwłaścicieli, aby ustąpili swych praw do nieruchomości, wyklucza uznanie władającego współwłaściciela za posiadacza samoistnego?” oraz „w jaki sposób posiadający nieruchomość współwłaściciel musi zmanifestować wobec pozostałych współwłaścicieli rozszerzenie zakresu jego posiadania ponad przysługujący mu udział, aby było to wystarczające dla uznania, że nieruchomość posiada samoistnie?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów

prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Pierwsze z przedstawionych zagadnień mieści się w wyrażonej przez Sąd drugiej instancji, stanowiącej podstawę oddalenia wniosku ocenie, że nie zostało wykazane, iż wnioskodawca w jednoznaczny sposób manifestował wolę władania całą nieruchomością dla siebie i swojej rodziny, wykonując władztwo nad rzeczą jak gdyby był jej jedynym właścicielem. Jednocześnie trzeba zważyć, że ocenione przez Sąd zachowanie pozostałych współwłaścicieli, którzy także korzystali z nieruchomości objętych wnioskiem, a zatem wykonywali swe uprawnienia, stanowiło dla Sądu jedynie potwierdzenie braku samoistności posiadania nieruchomości przez wnioskodawcę. Natomiast drugie pytanie ma otwarty charakter, a odpowiedź na nie zależy od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego należnych uczestnikowi Miastu stołecznemu Warszawa orzekł jak w sentencji pkt 2 na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 7 pkt 1, § 12 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490. zm.: Dz.U. z 2015 r. poz. 617).

O kosztach postępowania należnych uczestnikom K. G. oraz G. R. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2, 391 § 1

k.p.c. i 398²¹ k.p.c. oraz § 8 pkt 1, § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461; zm.: Dz. U. z 2015 r. poz. 616).